

«Φερμουάρ»

της ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΡΑΠΑΝΑΚΗ

ΝΙΚΗ
21/6/98

Κριτική

Το έργο "Φερμουάρ" των Marcia Kash - Doug Hughes, που παρουσιάζεται στο θέατρο "Μινώα" σε σκηνοθεσία Κώστα Αρζόγλου είναι μία κωμωδία "παρεξηγήσεων" που ακολουθεί πιστά το μοτίβο γραφής του συγκεκριμένου είδους.

Γι' αυτό το λόγο, βασικό κλειδί μετάδοσης του γέλιου αποτελεί κυρίως το κείμενο.

Από αυτήν την άποψη, όταν το έργο προέρχεται από το ξένο ρεπερτόριο, η μετάφραση θεμελιώνει την ουσία του λόγου που κυριαρχεί στην παράσταση και κατ' επέκταση την επιτυχή "μετενσάρκωση" της κωμωδίας στους κώδικες της γλώσσας που ακούγεται.

Εδώ βρίσκεται και ένα σημαντικό ποσοστό απώλειας του γέλιου που σαφώς αλληλώνεται μεταφερόμενο μεταφραστικά.

Μία επαρκής μετάφραση αποτελεί ένα νέο "κείμενο", που μεταγράφει την πλοκή στις συνισταμένες του λόγου της παράστασης έτσι ώστε να μεταδίδεται εύρυθμα το χιούμορ.

Η Χριστίνα Παπαδάκη και ο Δημήτρης Φραγκιλόγλου, που υπογράφουν τη μετάφραση του συγκεκριμένου έργου, δεν κατορθώνουν να διατηρήσουν ισομερώς την κατανόμη του γέλιου σε όλη τη διάρκεια της παράστασης, αφού οι μεταφραστικές αντιστοιχίες του κειμένου στην ελληνική γλώσσα δεν παρέχουν το ανάλογο γέλιο.

Επιπλέον, επειδή το συγκεκριμένο θέμα "των παρεξηγήσεων" μεταξύ συζύγων έχει επαναληφθεί άπειρες φορές με διάφορους τρόπους από πολλούς συγγραφείς, το αποτέλεσμα του

χιούμορ εναπόκειται στη σκηνοθετική έμπνευση και στην ερμηνεία των βασικών χαρακτήρων από τους ηθοποιούς.

Ο Κώστας Αρζόγλου σκηνοθετεί προσπαθώντας να τονίσει τα νευραλγικά σημεία του γέλιου στο κείμενο, διδάσκοντας τους ηθοποιούς με βάση το λόγο, τις παύσεις, αλλά και τις γνωστές μανιέρες αυτού του είδους κωμωδίας.

Η σκηνογραφία του Δημήτρη Κακριδά και τα κοστούμια των: Φλώρας Θεοδώρου και Γιάννας Αποστόλου αποτυπώνουν τυπικά και χωρίς ιδιαίτερη έμπνευση την ατμόσφαιρα που επικρατεί και το χώρο του δωματίου του ξενοδοχείου, που διαδραματίζεται η πλοκή αντίστοιχα.

Η μουσική του Κώστα Τουρνά απλά συνοδεύει τις αλλαγές σκηνών χωρίς κάποιο νεοτερισμό στη μουσική επένδυση.

Στο πρώτο μέρος η παράσταση κινείται αργά, νωκελικά, ενώ το γέλιο μόλις και μετά βίας αγγίζει την πλεια.

Αντίθετα, το δεύτερο μέρος εκτυλίσσεται σε ζωρότερους τόνους και με αρκετές στιγμές ηγαίου γέλιου.

Η αποκάλυψη της παράστασης είναι ο Βλαδίμηρος Κυριακίδης, που διαπρέπει ερμηνεύοντας την "Πολιέτ". Επιτυχημένα αποδίδει το ρόλο του φύλακα ασφαλείας ο Δημήτρης Φραγκιλόγλου, ενώ σωστά ερμηνεύει το ρόλο του μοντέλου ο Βασίλης Νικολαΐδης.

Παρ' όλα αυτά, το έργο κυλάει καίρια χωρίς τύπota το ιδιαίτερο, σε μια παράσταση όπου κατά πλειοψηφία κυριαρχεί η μετριότητα.